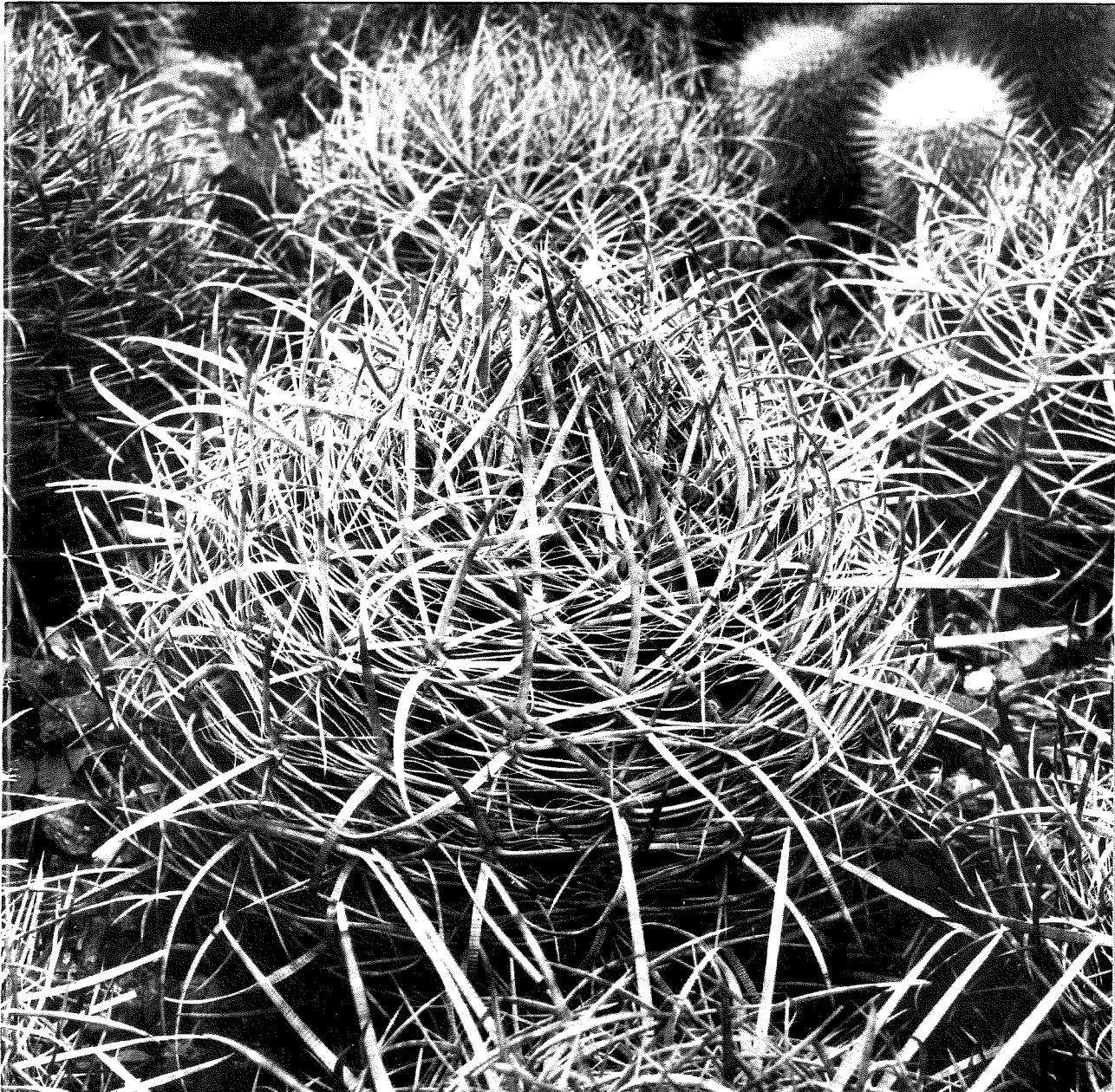

KAKTUS

1993

ÅRG. 28

NR. 2 - APRIL

KAKTUS udkommer 4 gange årligt i januar, april, juli og oktober som medlemsblad for Nordisk Kaktus Selskab.

Redaktion: Hanna E. Hansen, Limfjordsvej 1, DK-2720 Vanløse, tlf.: 38 34 61 31
Tryk: Hagsholm Bogtryk & Offset, Hammershøj, 8830 Tjele

Selskabets regnskabsår er fra 1. januar til 31. december. Årskontingent 150 kr. Alle henvendelser vedrørende medlemskab og adresseændringer bedes rettet til kassereren, Finn Larsen, Salbyvej 17, DK - 4600 Køge. Giro-nr. 6 57 87 13 - About membership apply to mr. Finn Larsen.

Terminer for indlevering af annoncer og artikler:

Termine für Anzeigen und Artikel:

Terms for ads and articles:

15. februar, 15. maj, 15. august, 5. november

Annoncepris: 1/4 side 200 Dkr. - Preise für Anzeigen: 1/4 Seite 200 Dkr. - Price for ads.: 1/4 page 200 Dkr.

Selskabets styrelse:

Formand: Peter Brandt Pedersen, Tårnbygårdsvej 20, DK-2770 Kastrup, tlf. 31 51 66 06.

Sekretær: Bjarne Kjempff, Stordalvej 4, Løvel, DK-8830 Tjele, tlf. 86 69 93 41.

Kasserer: Finn Larsen, Salbyvej 17, DK-4600 Køge, tlf. 53 65 44 60.

Øvrige funktioner:

Bestyrer af diateket: Esther Genker, Tranumparken 1-6-2, 2660 Brøndby Strand, tlf. 43 54 22 41.

Dansk bibliotekar: Jørgen Mortensen, Bredevej 42, DK-6000 Kolding, tlf. 75 53 41 27

Svensk bibliotekar: Larseric Arne, Sjögården 1628, S-52043 Åsarp, Postgiro: 473 87 16-2

Indbetaling af kontingent i Sverige og Norge:

I Sverige til: Kim Kronberg, Fajancevägen 119, Oxie. S-23030. Giro: 58 15 87-3

I Norge til: Unni Horn, Rishaugveien 3. N-8340 Stamsund. Giro: 0825 01 596 34

»Meddelelser«:

- Sendes til sekretær Bjarne Kjempff.

Æresmedlem:

Otto Forum Sørensen

Forsiden viser:

Udsnit af kaktussamling fotograferet af: Helmuth Broogh

På kaktusjagt i det sydlige Brasilien II

I det centrale bjergland syd for Rio Jacui og Rio Ibicui

Til bjergboerne hører *Notocactus scopa*, som i Rio Grande do Sul og Uruguay overrasker med en utrolig mængde former. Nogle gange må man klatre i en time for at finde vej til en gruppe med måske kun 15-20 eksemplarer. Øst for Rio Grande do Sul ligger et bakkelandskab med et tyndt græslag. Her rejser sig nogle let kegleformede høje med stenede toppe. Omkring Cerro do Ouro finder man *Frailea buenekei*, *Gymnocalycium denudatum* og *Wigginsia longispina*. Her går bakkelandskabet over i et landskab, som brasilianerne kalder Pampas, men som ikke ligner den argentinske Pampas med de mandshøje buske og sandstensøerne eller pletter med kridtholdigt sand.

næsten ikke er til at se, finder man det kun, hvis man har fået et tip af en tidligere besøgende.

Syd for Bage, i hvis omegn, der avles heste, danner Sierra de Acegua grænsen til Uruguay. Da grænserne her er åbne, kan man foruden ad de officielle veje også køre ind i nabolandet ad markveje.

På toppen af dette bakkelandskab finder den ivrige gæst et betragteligt antal kaktus:

Gymnocalycium netrelianum, *Frailea pygmaea* og en gul søjle med 4 til 6 midtertorne af *Fraileaslægten*, som kun bliver 0,5 cm bred. Den skal engang bære mit navn, da jeg, som den første, fandt den i 1989.

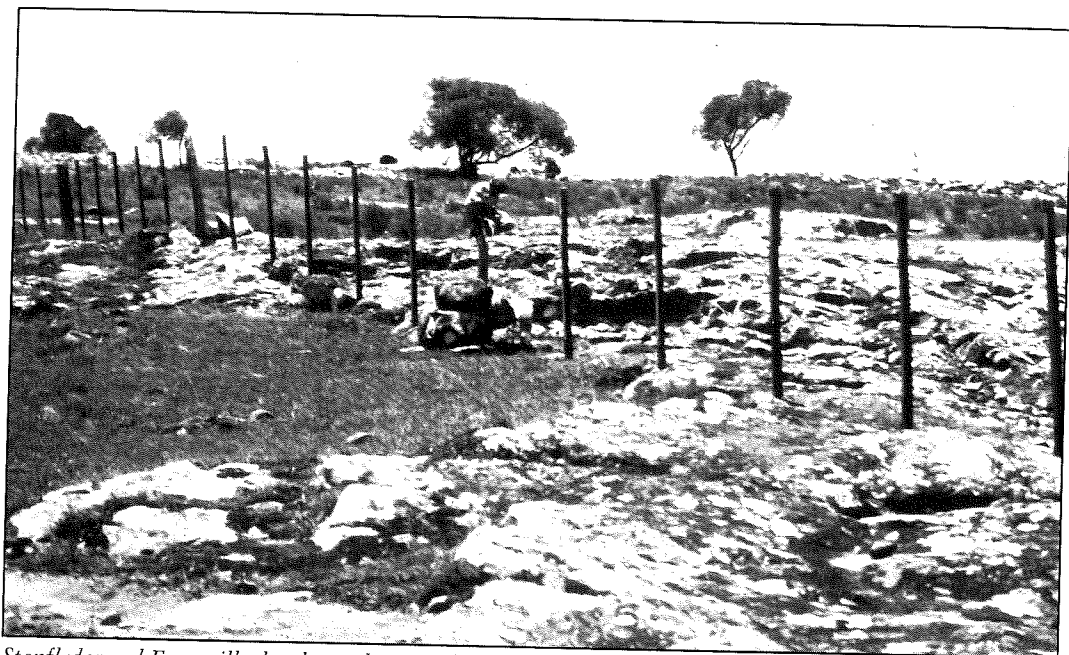
Serra das Tunas nord for Pinheiro Machado

I det sidste afsnit vil jeg berette om disse landskaber. Mellem Don Pedrito og Ibare i et meget åbent græslandskab har *Notocactus mammulosus* differenceret sig til forskellige beskrevne arter. I en dalbund på ca. 1 ha. kan man finde *Notocactus mammulosus*, *N. arnostianus*, *N. curvispinus*, *N. linkii*, *N. ottonis*, *Wigginsia sellowii* og *Frailea mammiifera*. Hver plante har sin egen niche. Således står *Notocactus mammulosus* nærmest på nøgne sten, *Frailea mammiifera* i mos og *Notocactus ottonis* i græs. I græs finder man også de nye arter omkring *Notocactus ritterianus*.

Da findestedet ligger næsten 200 meter fra vejen og

Ved siden af den vidt udbredte *Wigginsia sellowii* finder man her også *forma pauciareolatus* med den skiveformede vækst med kun 2 areoler pr. ribbe. *Notocactus ottonis* findes her i to former. Også *Notocactus concinnus* forekommer tydeligt i 2 forskellige varieteter. *Notocactus conc. var. gibberulus* med brede blomster og brune torne og den sirlige kun 2-3 cm brede gultornede *Notocactus conc. var. aceguaensis* med sine trompetformede blomster.

Antallet af arter bliver fuldstændigt gennem *Notocactus soldtianus* (en gul, velvoksende form af *Notocactus scopa*), *N. megapotamicus*, *N. mammulosus* og *Cereus jamacaru*.

Stenflader ved Encruzilhada - her vokser *Frailea gracillima* og *Notocactus linkii*.

I grænseområdet er vejene ofte dårlige. Da kvæget står meget længe på græsningsarealerne, gnaver dyrene meget gerne af de bløde kaktus. De smukkeste planter finder man derfor under hegnene, hvor de ikke bliver trampet ned eller gnåvet af.

Varmen og dagens stramme program giver tørst. I et sådant område kører man ikke forbi en bar uden at tage et glas vand eller en øl, hvis man har noget at fejre. Brasilianerne henter drikkevarerne fra fryseren. Ved åbningen danner der sig omgående en isprop. Men da man er meget tørstig, drikker man omgående den alt for kolde drik. Det kan få alvorlige følger for ens mave og tarmsystem. Mangen en diarré tilskrives jeg de kolde drikke og ikke salaterne eller vandet. På landet har jeg altid drukket det tilbudte vand uden alvorlige følger.

Stort set er vejnettet i Brasilien ganske godt. Efter senest 4 timers kørsel kommer man tilbage til asfalten, hvor ganske vist 10 cm dybe huller og utallige ihjelkørte dyr afholder en fra at rase afsted. På naturstierne kommer man kun frem med 15 km i timen - især hvis det lige har regnet, så man skal igennem lerede passager. Da er vejen glat som sæbe. Men næsten enhver brasilianer føler sig som racerfører og mestrer disse strækninger.

Ved Livramento/Rivera danner Chuchilla Negra en næsten 100 km lang grænse mellem Brasilien og

Uruguay. Cuchilla Negra er et individfattigt men artsrigt græsningsområde. På grund af artsrigdommen bliver området tilkendt en central plads i udvikling af *Notocactus*. Her finder man flere former af *Notocactus mammulosus*, *N. allosiphon*, *N. berteri*, *N. minimus*, *N. orthacanthus*, *N. sellowii*, *N. rauschii*, *N. globularis* og *N. arechavaletai* (begge hører vel til *N. ottonis*), *N. linkii*, *N. megapotamicus*, *N. eremiticus* og *N. buiningii*, *Gymnocalycium uruguayense* og et stort antal af *Frailea*, som Ritter har beskrevet. På Uruguaysiden slutter *N. mueller-melchersii* og *Gymnocalycium roseiflorum* sig til.

Den, som ønsker bare en gang at se alle planterne i en population, må opholde sig her i en uge.

4. Pampas i Vesten

Til at begynde med blev disse græsningsområder ikke besøgt af kaktusliebhave. Tilsyneladende kunne det ikke betale sig. Afstanden fra de kendte findesteder var for stor. Fra Porto Alegre til Barrao do Quarai er der 780 km vej. Men netop her i den yderste sydvestlige del af staten, på bredderne af Rio Uruguay, har man i den seneste tid kunnet samle nogle interessante planter. I det landskab med tornede træer havde ingen forventet af finde kaktus. Men imellem sten og i græs finder man flere steder *Gymnocalycium uru-*

Ved den brasilianske bred af Rio Uruguay i Espinal. Her vokser i kalkholdigt sand, den tornløse *Wigginsia* GF 141 og *Gymnocalycier*.

guayense og videre sydpå *Gymnocalycium schroederianum*. Også de tornløse *Wigginsia* med næsten hvide blomster findes på begge sider af floden. Findestederne er små.

På den brasilianske side står de alene i hvidt sand (pH 7,28), på den argentinske side sammen med *Gymnocalycium mesopotamicum*.

I de senere måneder var der katastrofalt højvande i området, som gjorde at ca. 40.000 mennesker blev hjemløse. Ved Itaquí nåede højvandet op til stenhøjene, hvor man kan finde *Frailea pumila*, *Notocactus arechavaletai* og en *Frailea* med gule blomster.

Videre østpå ved Macambara står der på nogle meget flade sten *Notocactus ibicuineis*, men også *Frailea asteroides* med brunt legeme. Disse planter kan tilsyneladende lide den røde lerbund, hvor de næsten er usynlige.

Findestederne er her så små og usynlige, at jeg trods gode beskrivelser af vejen dertil, overså to steder. Ved en klippespalte kørte vi forbi - kun 100 m fra stedet, men sandsynligvis på grund af den nedgående sol så vi det ikke.

Til sidst vil jeg gerne ofre et par sætninger på hotelterne og maden.

Flypriserne fra Amsterdam eller Frankfurt til Rio São Paulo ligger udenfor sæsonen på ca. 1.000 Dollar. Desværre kan jeg kun rejse i ferierne, hvor det selv-

følgelig er dyrere, dvs. at jeg næsten altid må af med 1.500 Dollar, idet jeg i Brasilien yderligere skal tilbagelægge 1.600 km til Porto Alegre. På grund af kriminaliteten i storbyerne, må man råde enhver til kun at foretage en sådan rejse, hvis de har brasilianske venner. Mine ledsagere tilhører meget forskellige befolkningsgrupper, og dermed er deres interesse for mine rejser også forskellige. For en ældre ven, som må leve af en minimalløn, er mine rejser ferie med en vis luksus. For den anden, som selv er en kendt kunstner i Brasilien, er aftenernes samtaler over et glas det vigtigste.

For mig, der kommer til landet med et bundt dollars, har priserne næsten ikke ændret sig de sidste 3 år. 1 liter benzin koster ca 1/2 Dollar, et godt aftenmåltid det samme, som en seng på et billigt hotel: 3 - 5 Dollar. En seng i et middelklassehotel koster 10 dollar pr. nat. Det er stadig kun en tiendedel af prisen i turistcentrene.

For de stakkels brasilianere er livet blevet utrolig dyrt. Mindstelønnen for en familie, som 50% af befolkningen må leve af, androg i juni 1992 120 Dollar, i juli 80 Dollar, i august 50 Dollar og så i september 100 Dollar, efter af lønninger og renter var hævet. Da pengene hurtigt taber deres værdi, og priserne skifter så tit, at de kun bliver skrevet med kridt, veksler man kun lige, hvad man skal bruge en gang om ugen.

Da man gerne vil tilbringe megen tid i naturen, forsøger man at sidde ved morgenbordet kl. 7. Morgenmaden kan roligt glemmes, for den består for det meste kun af kaffe eller the med et enkelt stykke franskbrød. Men undervejs kan man indhente det på en af de talrige barer langs den asfalterede vej. I Syden drikker indbyggerne deres Matethe (Chimarrao) og nøjes med et dagligt måltid, som består af bønner og ris. For os var solnedgangen (i højsommeren kl. 20 og i efteråret kl. 18) altid tidspunktet til at finde et hotel.

Når man efter 12 timers feltarbejde træder ind på et bedre hotel med snavsede støvler og tøjet totalt gennemsvedt, gør man bestemt ikke noget godt indtryk. Efter at være blevet vasket og klædt om, går vejen til en restaurant eller et Churascaria. Maden består af tilbehør efter eget valg og 10 - 15 forskellige slags kød på spid. Til at begynde med skal man holde sig lidt tilbage, for først får man de mindre væsentlige stykker kød serveret, og først til sidst bliver man præsenteret for delikatesserne. Det ville jo være synd for den uerfarne gæst, hvis man da allerede er mæt. Det brasilianske øl bliver serveret i store flasker (0,7 l), som rækker til 4 glas. For mig er det bedste øl, det som bliver brygget i de områder, hvor tyskere har slået sig ned. Men også det brasilianske øl fremstillet af ris smager godt, når man er tørstig.

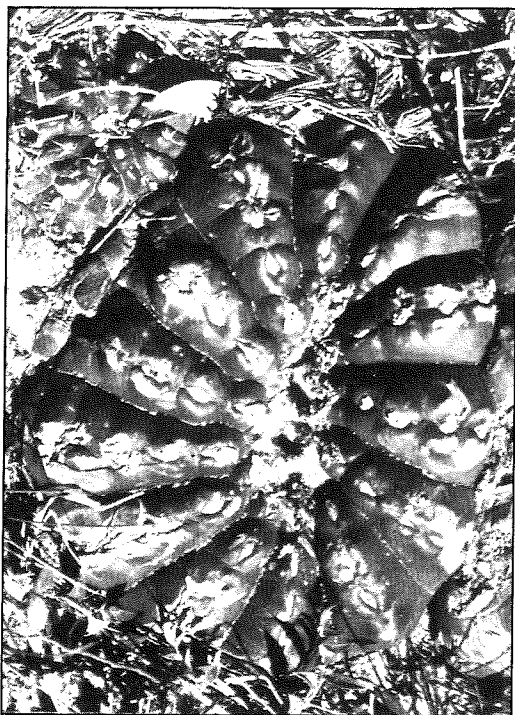
Nationalsproget portugisisk giver mig større vanskeligheder end spansk ville gøre. Men folk er venlige. Hvis de mærker, at der er noget man ikke har forstået, gentages sætningen langsomt og i nødsfald forklarer man med hænderne, indtil gæsten er tilfreds.

Til en rejsedag for 3 personer med bil og forplejning beregner jeg 100 Dollar. I gennemsnit tilbagelægges der 400 km på en sådan dag. En bil kan lejes for ca. 50 Dollar pr. dag.

Brasilianerne forbyder udførsel af planter fra naturen - også selv om disse ikke er omfattet af Washingtonkonventionen.

Hvis man alligevel vil hjembringe nogle få stykker til videnskabeligt arbejde i Europa, må man gøre det som en tyv. I mange år har min brasilianske ven, Ary Delmo Nilson, arbejdet i den botaniske have i Porto Alegre. Her fremviser man de hjemlige kaktus i bede. Igennem 3 år har jeg sammen med nogle venner støttet dette arbejde. Så vidt jeg ved, er det første projekt af denne art i Brasilien.

Ved at være med til at indsamle disse demonstrationsplanter (senere moderplanter til frøplanter) finansierer jeg mine rejser. Mange af mine feltnumre står således stadig i Brasilien, indtil de har givet frø! Hvis nogen skulle have lyst til at støtte projektet med et par Dollar, kan det ske gennem mig. Men også litteratur over sydbrasilianske kaktus har man brug for.

Wigginsia GF 141

*Ary Nilson (t. h. i billedet)
forklarer sit projekt »Tunas de Rio Grande do Sul« i
Jardim Botânico, Porto Alegre.*

*Norbert Gerloff
Brandenburger str. 49
D-7140 Ludwigsburg
Oversat: E. Genker.*

KNOLD & TOT 5.

»En fortsat beretning om knold og stamsukkulenter, som vi kender dem og dyrker dem.«

Hvis vi foretog en spadseretur på Madagascar i nærheden af Fort Dauphin, ville vi have en rimelig chance for at finde *Euphorbia decaryi*, men for at finde en plante må vi lede på steder, hvor der vokser græs og gerne på steder med skygge som f.eks. under en busk. *Euphorbia decaryi* kan nemlig bedst lide en del skygge - således også i drivhuset, hvor for megen direkte sol vil resultere i røde blade og nedsat vækst. Vil man forsøge sig lidt med dyrkning af planter under lysstoffer, så kan vi varmt anbefale at prøve med *Euphorbia decaryi*, da denne er meget velegnet til formålet. Selvom det nok ikke er umiddelbart indlysende, har

Euphorbia decaryi v. *spirosticha*.

Jacobsen placeret denne art i gruppe 6 - altså miliigruppen, som vi tidligere har omtalt planter fra. *Euphorbia decaryi* egner sig fint til pottekultur og vil - dog langsomt - fylde potten med indtil 10 - 12 cm lange skud, som langs kanterne er besat med en slags minitorne. Bladene er mørkegrønne og har den karakteristiske krøllede bladrand, der også kendes fra andre arter. *Euphorbia decaryi* kan selvfølgelig frøformeres - men det er nemmere og langt hurtigere at benytte stiklingeformering.

I lang tid har der i samlingerne rundt omkring ek-

Euphorbia decaryi v. *decaryi*.

sisteret to former af *Euphorbia decaryi*. Den art, der er beskrevet i den foregående tekst, er typearten. Den anden form er noget anderledes i sit udseende. Bladene er smallere og endnu mere krøllede i bladranden, og de er dannet i spiraler langs med de 0,8 cm tykke stængler, der er tæt besat med bladar. Denne form er fornylig beskrevet af professor Werner Rauh som *Euphorbia decaryi* v. *spirosticha*.

Euphorbia fancoisii m. »englebud«

Euphorbia francoisii. Frøplanter med forskellige bladtegninger og farver.

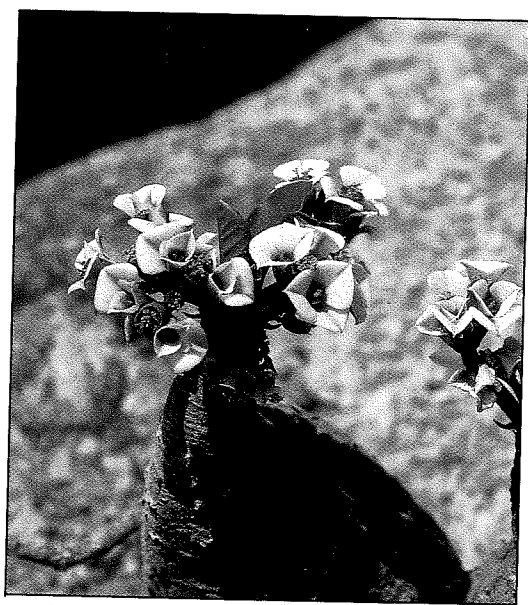
En anden skyggeplante, der også egner sig til dyrkning under kunstigt lys, er *Euphorbia francoisii*. Også denne plante vokser i nærheden af byen Fort Dauphin og minder lidt om førnævnte, selvom Jacobsen mener, at den hører til i gruppe 7 sammen med bl.a. *Euphorbia ankarensis*. *Euphorbia francoisii* danner en fin opsvulmet rod og er en rigtig natur-bonsai og kan sagtens dyrkes i en lille skål, blot man husker, at planten gerne vil have en del vand i vækstperioden og gerne vil pottes om med mellemrum. Bladenes farve og tegninger varierer meget fra plante til plante, hvilket allerede ses på unge planter. Vi har produceret en del frøplanter, og småplanterne i bakkerne viser hurtigt den spændende variation i bladene - så man bør nok lige udvælge et par af de mest særegne, førend man skiller sig af med resten. Også *Euphorbia francoisii* kan stiklingeformeres, og hvis man skærer således, at man får lidt af knolden med, vil de nye planter udvikle sig typisk. Dog, har man et par planter og kan lave frø, er det rimeligt nemt at avle frøplanter og på den måde selv fremdrive nogle »forskellige« planter. Lad os »se« lidt på et par sjældne planter, fra Jacobsens gruppe 7, som har ry for at være vanskelige i

Euphorbia primulifolia, frøplante.

Euphorbia primulifolia.

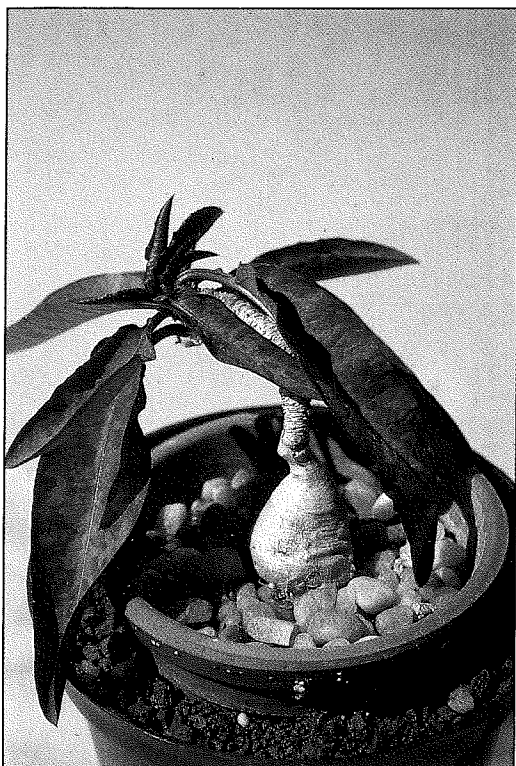

Euphorbia primulifolia m. hvide blomster.

kultur. Den første er *Euphorbia primulifolia*, der på Madagascar udvikler en stor underjordisk knold. Denne del af planten, hæver vi naturligvis over jorden, således at vi kan beundre den del - nemlig knolden, som giver planten karakter. Knolden kan udvikle sig meget forskelligt fra plante til plante og kan antage de sælsomste former, som kan give enhver knoldelsker mangfoldige associationer.

På Madagascar er *Euphorbia primulifolia* en »kedelig« plante, idet knolden er gemt i jorden, og kun bladrosetten og enkelte blomster kan ses. Planten er to-kønnet, og måske kan det lade sig gøre med selvbestøvning. Vi har ikke haft held med det, men med fremmed støv fra en anden plante af samme art er det let at lave frø.

Euphorbia primulifolia er vanskelig i kultur -ingen tvivl om det, men vi har da i flere år dyrket og formeret denne art med succes. Frøene kan sås umiddelbart efter, at de er modne, men det må anbefales, at man lader småplanterne fortsætte væksten den første vinter under lysstofrør, da de er alt for spæde til at modstå en total udtørring en hel dansk vinter, og total udtørring er en absolut betingelse for succes.

Euphorbia moratii.

Euphorbia cremersii v. *rakatozafyi*.

Varme må der også til, og gamle planter kan man såmænd overvintrøt hele vinteren oven på oliefyret, uden at de tilsyneladende skrumper. Det er måske lige bestialsk nok, vil nogen nok mene - men under 20°C bryder de sig næppe om. Om foråret vander man først igen, når planternes indre ur har bebudet årstidens komme. Dette ses ved begyndende blad- og knopdannelse i vækstpunkterne, og først nu må man påbegynde en forsigtig vanding. I kultur skal *Euphorbia primulifolia* dyrkes i meget porøs jord, og vil man undgå unødige tab, er det klogest at vande nedefra. Når planten i løbet af sommeren kommer i god vækst og får mange blade, skal der selvfølgelig vandes og gødskes mere, men stadigvæk kun i underskålen.

Planterne vokser langsomt, det gør frøplanterne også, men alligevel vil der på 2 - 3 år udvikle sig en lille fin knold. Denne har indtil nu udviklet sig nede i potten, men på dette tidspunkt er det klogt at potte om og samtidig hæve knolden en smule over jorden. Der er to fordele herved - for det første bliver planterne lidt mere spændende at se på, og for det andet er der større chance for at undgå råd og dermed tab af planter.

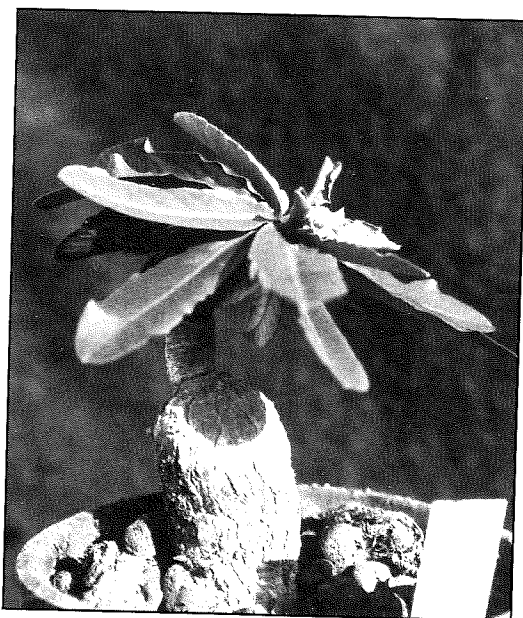
Euphorbia primulifolia kan med tiden blive en stor plante. Hos Specks har vi set eksemplarer med knolde på størrelse med et par knyttede hænder.

Euphorbia moratii er også en ægte knoldplante, men knolden hos denne art bliver næppe større end en bordtennisbold. Planten er absolut lige så sart som *Euphorbia primulifolia*, og vores råd med hensyn til vanding bør også følges her.

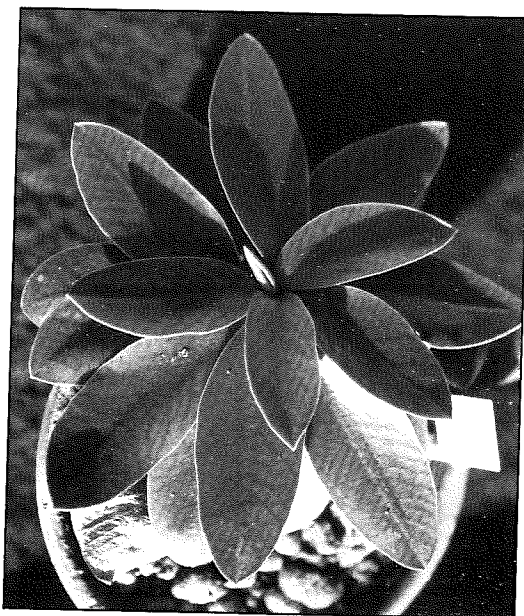
Euphorbia cremersii - en sjælden og næsten ukendt plante - ligner til forveksling *Euphorbia moratii*. *Euphorbia cremersii* var. *rakatozafyi* - tidligere kendt under navnet *Euphorbia moratii* var. *nova* - bliver noget større, måske så stor som *Euphorbia primulifolia*.

Euphorbia subapoda skal også nævnes i forbindelse med *Euphorbia primulifolia*. Både Jacobsen og andre botanikere lader til at være rørende enige om, at de arter er identiske. Vi vil trods alt bibeholde navnet *Euphorbia subapoda* på vores etiketter og stadigvæk undre os en smule, idet vore planter, ifølge vore egne iagttagelser, adskiller sig meget fra *Euphorbia primulifolia*.

Euphorbia quartiticola vokser på Madagascari i klippesprækker, og som navnet antyder nok mest blandt

Euphorbia subapoda

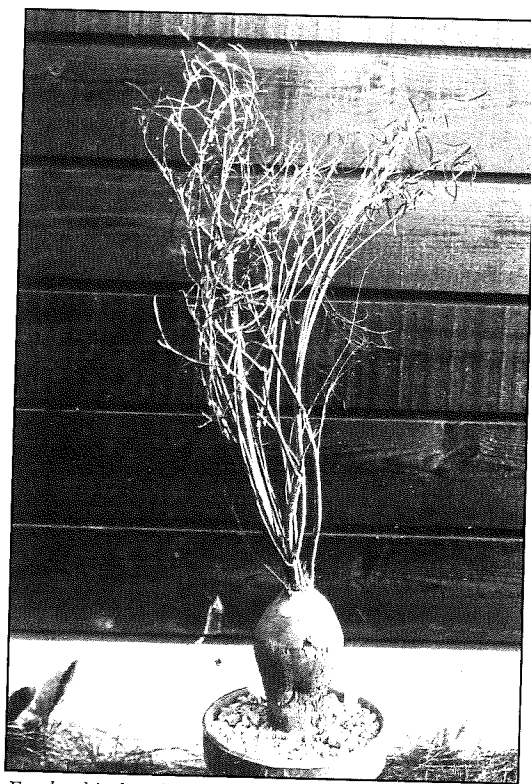

Euphorbia quartisiticola.

kvartssten. Planten består af en mindre knold med en krans af store mørkegrønne blade, som undertiden dækker hele knolden. Blomsterne er rigtig kønne - de er store og farven er citrongul. Vi har endnu ikke megen erfaring med formering af denne art, men bestøvning er ifølge Specks ikke helt nemt, idet blomsterne kan blive så fyldt med nektar, at griflen og støvdragerne helt dækkes heraf.

Euphorbia quartisiticola skal vandes rigeligt i vækstperioden, men må gerne tørre ud mellem vandingerne. Vandes der for lidt, vil nogle af bladene gulne og falde af. I hvileperioden holdes helt tørt, men også denne art ynder at fortsætte væksten under lysstofrør. Små signaler fra planterne i form af bladtab eller standsning af væksten varslar om den snarlige hvileperiode, og man bør da ophøre med vandingen eller anbringe planterne under kunstlys. Synes man ikke rigtigt, at ens egne planter er så gode til at kommunikere, er det som hovedregel fornuftigt at holde en hvileperiode fra medio oktober til medio marts - gerne i totalt mørke.

Euphorbia hedyotoides kan vi ikke placere i nogen gruppe, idet arten først er beskrevet i nyere tid, og derfor ikke optræder i Jacobsens klassifikation. Endvidere er plantens måde at vokse på så speciel, at den ikke kan placeres i en af de eksisterende grupper. *Euphorbia hedyotoides* vokser i Alluaudiaskovene i det sydlige Madagaskar. Det er en plante helt uden torne, som udvikler sig til en lille uanselig busk på 50 - 100 cm's højde. Under jorden finder man en stor

Euphorbia kondoi, podet på *Euphorbia millii*.

Euphorbia hedyotoides.

roeformet rodknold, der udgør plantens vandreservoir i den tørre tid.

Euphorbia hedyotoides er særkønnet - altså kan man ikke bare nøjes med to planter, man skal have en plante af hvert køn. De gule blomster er meget små, men kommer i stort antal. efter frugtdannelse er det vigtigt, at man omslutter frugten med kirurgisk tape for at forhindre den naturlige frøspredning. Frøet spirer iøvrigt villigt - men de første par år er der ikke meget at kigge på - frøplanternes udseende minder lidt om purløg, og de skal således have et par år »på bagen«, før de bliver interessante. *Euphorbia hedyotoides* skal dyrkes i jord med godt dræn, og i hvileperioden skal den holdes helt tør og anbringes på et lunt sted.

Euphorbia kondoi er også en nyere art, som i naturen udvikler sig til en lille tornet busk med kraftig rodknold. Planten er vanskelig i kultur og er meget følsom med hensyn til fugtighed på den forkerte tid af året og for lav temperatur. Vi har taget konsekvensen heraf og med held podet to kloner på *Euphorbia milii* med forhåbninger om senere blomstring og frø.

Gätner-Pötschke-Kaarst
D - 4044 Kaarst

Er det det der
bedder aku-
punktur?

Knold og Tot

Tephrocactus weberi (spegazzini) Backeberg

en ret varieret art

Tephrocactus weberi i blomst.

Som de fleste *Tephrocactus* har også *Tephrocactus weberi* hjemme i Argentina. Denne art danner allerede efter kort tid smukke, løse, højst 20 cm høje kolonier. Ved sit udseende adskiller *Tephrocactus weberi* sig noget fra andre *Tephrocactus*, hvilket har fået nogle kaktusgartnere og skribenter til at lade den høre til slægten *Austrocylindropuntia*. Ganske vist vokser nogle af skuddene videre det følgende år (indetermineret vækst), men der vokser også normale, afsluttede skud. Dette fænomen ses jo også hos andre arter som *Tephrocactus subterraneus* (efter RITTER *Cumulopuntia*). Da frøene er typisk *tephrocactoides*, kan denne egenskab ikke anerkendes som slægtsbebyggelse. Til *Austrocylindropuntia* hører således arter som *Tephrocactus floccosus* og *T. raubii* hos hvilke alle typiske slægts tegn er til stede. For disse udlægninger holder jeg mig forøvrigt til RITTER. *Tephrocactus weberi* blomstrer for det meste i toppen eller i det mindste fra de øverste areoler. Blomsterfarven varierer fra stærk gul til mere orange, hvilket forekommer sjældnere. Lejlighedsvis kan

flammet orangegul forekomme. I kultur bliver blomsten knap 5 cm i diameter. Den er dermed større end, hvad der bliver angivet i litteraturen. Til at begynde med ligner knopperne mere forkrøblede skud, da ovarium er nøjagtig så markant feltinddelt, som et ungsrud er betornet. De åbne blomster holder godt 3 dage, på kølige dage endnu længere.

Blomsterne dannes ikke, som hos de fleste arter af slægten *Tephrocactus*, gennem tørke, men sammen med væksten sent på året, hvorved blomsterne først åbner sig i juli eller august. For kulturen betyder det, at man ikke skal vente med at vande til knopperne viser sig, men vande rigeligt fra begyndelser af væksten i april eller maj. Blomstringen kræver et ekstremt godt lys hele året. I hviletiden skal der slet ikke vandes. Det har til følge, at planten skrumper stærkt ind og at skuddene, som hos de fleste arter, løsner sig let. Dette rammer særligt formerne med lange skud. Særlig kompakte og korte former tåler stærk frost. De kan overleve i flere år på overdækket friland.

Planterne kan optræde i samlede grupper med stærke, korte torne, hvor længden kan blive 2 til 6 cm, eller de danner mere opretstående, buskagtige grupper. I disse former opnår det enkelte skud en længde af 10 cm eller mere. Her er tornene med deres 4 til 5 cm væsentlig længere end hos de mindre former, men også mere fleksible. Disse planter er i almindelighed villigere til at blomstre. Tornenes farve varierer fra næsten hvidt til brunt. På voksestedet står eksemplarer med lyse og mørke torne tæt ved siden af hinanden. En særstilling indtager en plante, som står mellem begge disse former, men som adskiller sig ved sin tornedragt. Den sirlige, slanke krop er dækket af meget korte, hvide torne og kun på den øverste skuddel krummer sig stærke og forholds-mæssigt lange særprægede torne. Denne form er den mest villige til at blomstre. Hos nogle samlere bærer den navnet *Pterocactus fischeri*, hvilket iflg. BACKEBERG afvises af de forsønkede blomster og de indtil 4 cm lange børster med modhager (særlende for slægten). Dette kommer kun antydningssvis frem

hos *Tephrocactus weberi* og skuddene er altid uden børster med modhager. Men måske foreligger der her en vildfarelse.

Bacheberg føjer de to varieteter *dispar* og *seiger* til *Tephrocactus weberi*. Men om det er berettiget efter kendskabet til artens variabilitet kan betvivles.

Ifølge RITTER hører kun de følgende nye arter til de »ægte« *Tephrocactus*: *Tephrocactus alexanderi*, *T. articulatus*, med varianterne *calvus*, *diadematus*, *pyracanthus* og *syringacanthus*, *T. bruchii*, *T. geometricus*, *T. hickenii*, *T. ovatus*, *T. paediophilus* (syn. *T. articulatus* var. *polyacanthus*), *T. strobiliformis* (syn. *T. articulatus* var. *inermis*) og *T. weberi*. Alle andre arter, som indtil nu er blevet regnet til *Tephrocactus*, er føjet til underfamilierne *Cumulopuntia*, *Maibueniopsis*, *Austrocylindropuntia*. Det er nødvendigt på ny at studere og ordne de gennem BACHEBERG kendte *Tephrocactus*.

Michael Kiessling,
Keilbergweg 4,

D-8225 Traunreut

Formidling: Hans Keil.

Oversættelse: E. Genker.

Tanker om arter og hybrider!

Jeg håber ikke, jeg fornærmer nogen eller gør nogen kede af det med mit indlæg, men hver gang jeg ser efterlysninger af diverse hybrider, så tænker jeg: »Gud ved, når engang i en måske ikke så fjern fremtid vi på grund af en katastrofe, forurening og lignende måske skal prøve at genskabe et område med den oprindelige flora, mon man så i det hele taget kan finde helt rene arter«. Der er vel ingen idé i at genskabe naturen med menneskeskabte hybrider. Problemet bliver heller ikke mindre af, at kommercielle producenter ikke fortæller om forældrene til krydsningerne, men finder et eller andet handelsnavn som f.eks. »Dronning Ingrid« eller lignende.

Jeg må desværre indrømme, at de fleste hybrider får større og flottere blomster end arterne, men alligevel: prøv at tænke over det, og vær med til at bevare arterne, og måske dermed vor oprindelige natur.

Mogens Madsen
Rosnærvej 147
4400 Kalundborg

En smuk hybrid. *Echinopsis aubersine*, med rød-lilla blomst. Fotograferet af Kaj Christiansen i hans samling.

Dermed et emne til debat. Og da det p.g.a. Washington-konventionen er blevet overordentligt vanskeligt at få frø fra rene arter, så skulle der være stof til diskussioner!

Red.

Det bliver vinter igen!

Har du det som jeg? At du gerne ser kaktusserne blive i drivhuset om vinteren men synes, det er for dyrt at varme hele drivhuset op. Har du en mindre samling, som jeg har, ja, så var denne varmekasse måske noget for dig.

Min samling, som mest består af hybrider, (jeg har dog også andet) er delt op sådan, at de mindre planter står i kassen i drivhuset, andre står i et uopvarmet rum med kunstlys på, og de lidt større planter finder plads indendørs, hvor de nu bedst kan.

Kassen, som ses på billedet, er lavet af krydsfiner i størrelse 190 cm × 75 cm, højde bagtil 40 cm, foran 22 cm uden bund. Kassen er placeret på 50 mm murbats, og indvendig som bund 10 mm flamingo. Opvarmning sker ved en lille elovn, som yder 150W. Ovnens er oprindelig på 300W, men det ene varmelegeme er taget fra, så får jeg samtidig en pæn afstand til glasset.

Lidt praktiske oplysninger. Min ovn er forsynet med en termostat (8-11°) og med 150W kan temperaturen hæves med ca. 10°C i forhold til udetemperaturen

uden yderligere isolering. Varmeydelsen kan dog forbedres, hvis kassen isoleres indvendigt med 10 mm flamingo (ikke bag ovnen), som monteres let med dobbeltklæbende tape. I meget kolde nætter kan man lægge en måtte over glasset. Det er vigtigt, at glasset ikke sidder i spænd, altså ingen kit, det kan føre til, at glasset revner med udvidelse fra varmen. Glasset lægges i rammen på en tynd gummiliste og fastholdes med enkelte stifter, dog ikke lige over ovnen.

Før rammen hængsles lægges en 3-4 mm gummiliste på kanten, hvorefter, der udkæves 2 cm lufthuller i hjørnerne (på billedet er dette endnu ikke gjort). Ventilation er vigtigt, så der ikke dannes for meget kondensvand, og det er naturligvis også godt, at jorden i potterne er godt udtørret, inden kassen tages i brug.

*Kaj Christiansen
Eddavej 10 B
5210 Odense NV.*

Kvartalsportræt

Lobivia rebutioides var *sublimiflora*.

Blomsterne er lakse-rosa, åbner sig hjulformet, 6 cm længde og diameter, holder ofte kun 1/2 dag, hører til de smukkeste lobivia overhovedet. Hosstående plante er ca. 25 år gammel: Den blomstrer hvert år, står i samlingen Keil-Jacobi i Sydslesvig.

Denne *Lobivia* ses sjældent tilbudt, men kan naturligvis anbefales enhver, der dyrker hårdføre kaktus. Overvintring køligt.

*Tekst og foto
Hans Keil.*

Fra kassereren

Kære medlemmer i Norge og Sverige

På trods af at der nu er mulighed for at indbetale kontingent i Norge og Sverige, modtager jeg stadigvæk mange indbetalinger direkte til Danmark. Dette koster NKS gebyr hver gang - 10 Dkr. for almindelig girooverførsel, 15 Dkr. for overførsel via tele- eller eurogiro og 20 Dkr. for swift-over. Det har NKS simpelthen ikke råd til! Det er naturligvis ganske frivilligt, hvor man vil indbetale sit kontingent, men jeg må kraftigt opfordre de medlemmer i Norge og Sverige, som ønsker at indbetale direkte til mig om at forhøje kontingentet med et beløb, der svarer til det aktuelle gebyr - omregnet til svenske eller norske kroner.

Ønsker man at indbetale i Sverige kan dette gøres til Kim Kromberg og i Norge til Unni Horn. Adresserne finder du i »KAKTUS« på side 2.

Nye medlemmer i Norge og Sverige, som indbetaler **første gang**, bør sende beløbet direkte til mig således at medlemskabet bliver registreret så hurtigt som muligt.

Et brev fra Kim Kronberg fortæller mig desværre, at alt for mange medlemmer i Sverige kun indbetaler 150 SVENSKE kroner, hvilket er for lidt. Det har vi heller ikke råd til! Med de oplysninger jeg har fået vedrørende kursen på svenske- og norske kroner (pr. 24. februar), skal man således i Sverige indbetale ca. 185 svenske kroner og i Norge ca. 166 norske kroner. Medlemmer, der således har betalt for lidt skylder således NKS nogle penge, som jeg forventer bliver indbetalt inden 1. maj.

Kaktustur til Gran Canaria

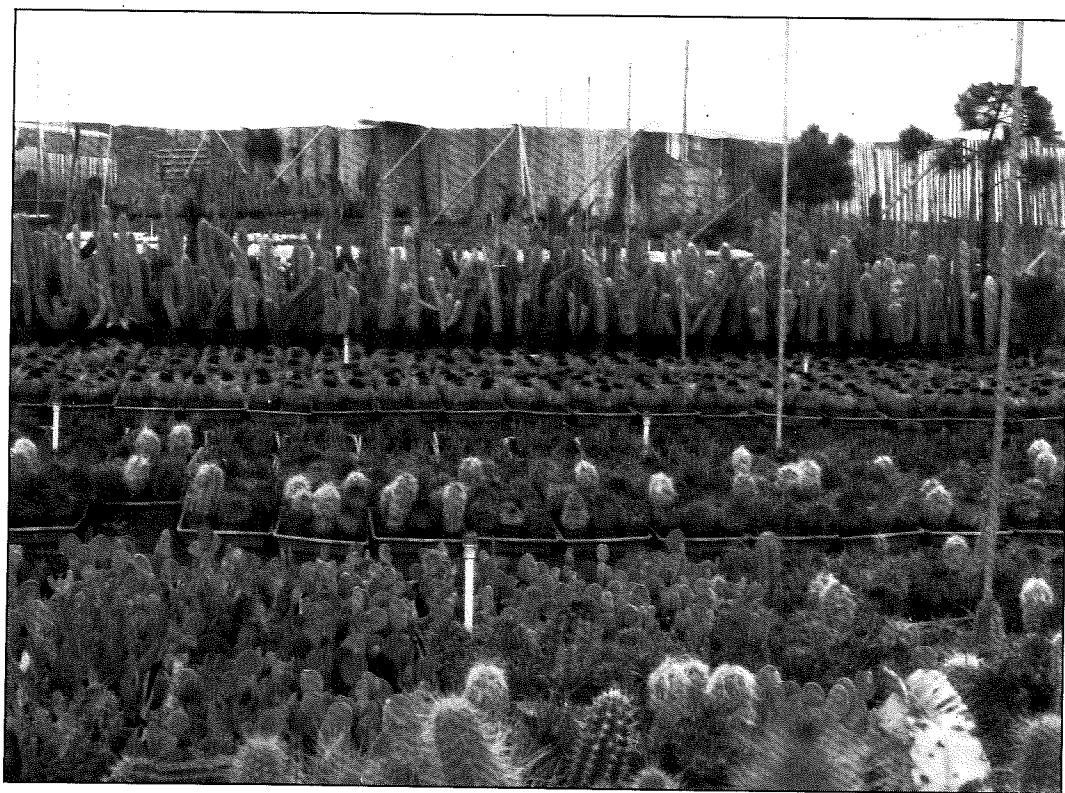
I 1984 var jeg på min første ferierejse til Gran Canaria og var meget opsat på at finde kaktus. Jeg spurgte guiderne, om der muligvis fandtes kaktusgartnerier på Gran Canaria, men det vidste de ikke noget om. På hotellet spurgte jeg alle mennesker, som kunne tænkes at vide noget, men resultatet var hver gang negativt.

Min næste rejse til Gr. Canaria var i 1986. Efter ankomsten til Puerto Rico var der informationsmøde på El Pirata, som på det tidspunkt blev ledet af en kvik dansk dame, som hed Eva. El Pirata blev opsøgt adskillige gange, og da Eva under et af disse besøg kom hen til mit bord, spurgte jeg hende, om hun kendte noget til kaktus. Det eneste, hun vidste, var, at det var nogle stikkende fyre, og hun havde haft besøg af en mand, som havde fortalt, at han havde et kaktusgartneri i San Nicolas.

Dengang var navnet San Nicolas svært at huske, så det blev noteret på en serviet. Nu ser jeg det navn,

hver gang jeg er i supermarked. Prøv selv at se på tomatkasserne.

Næste dag gik turen i lejet bil mod San Nicolas. Da jeg mente, at vi måtte være der, gik jeg ind i en lille købmandsforretning for at spørge efter kaktusgartneriet. Det viste sig dog at være en næsten umulig opgave. En lille sortklædt dame stod bag disken og smilede venligt til mig, men det var os komplet umuligt at gøre os forståelige for hinanden. Det hjalp ikke det mindste at tale langsomt eller højt, men pludselig råbte damen alligevel højt. Jeg forstod ikke hvad hun råbte, men et forhæng blev skubbet til side, og en ung kvinde trådte frem. Hun havde et diende barn ved sit bryst. Jeg forstod nu på fagterne og blikkene, at jeg skulle prøve at kommunikere med den unge kvinde, men det var med det helt samme resultat. Som et sidste forsøg tog jeg blyanten på disken og tegnede nogle stikkende kaktus på regningsblokken. »Kaideros« sagde begge kvinder, og

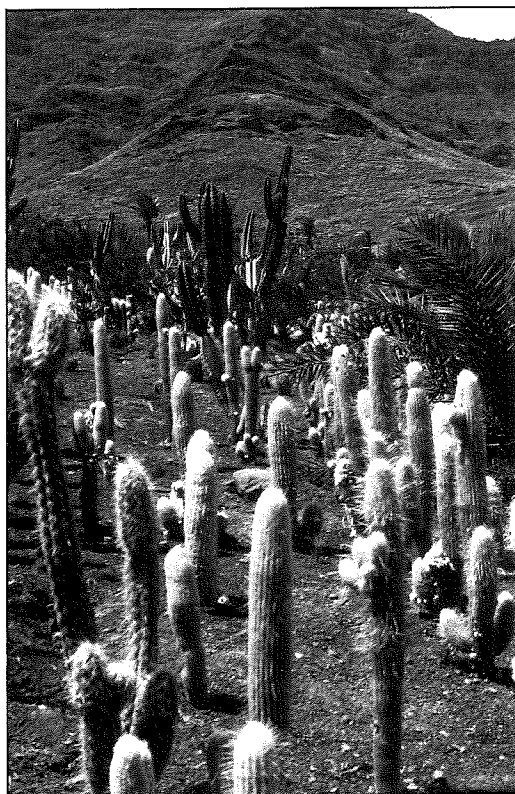
deres ansigter lyste af glæde over, at vi havde forstået hinanden og over, at de vidste, at de kunne hjælpe mig. Vi gik nu ud af forretningen og hen til husets gavl, hvorfra vi kunne se en meget høj fritstående palme. Kvindens arme gik nu i palmelignende, pegende bevægelser, og jeg forstod, at jeg skulle hen til palmen. Efter muchas gracias og adios startede jeg Pandaen og kørte de ca. 400 meter, der var hen til palmen. Vi var nu på Finca Lomo del Trigo, viste det sig.

Det var netop ved middagstid, og 3-4 mænd og et par piger sad i skyggen af huset og spiste deres mad. Med hænder og arme spurgte jeg nu, om vi måtte se os omkring på Fincaen. En mand, som senere har vist sig at være »der Verwalter«, betydede os med ansigtsudtryk og armbevægelse, at vi gerne måtte se os omkring. De næste timer gik nu med at undersøge og studere hele området. Jeg ville gerne have talt med nogen, men det var ikke muligt, da ingen af spanierne på Fincaen talte engelsk, tysk eller dansk.

Siden 1986 har jeg været på Gr. Canaria 6 gange og har naturligvis været på kaktus-fincaen hver gang, men først i 1992 fandt jeg ud af, hvem der ejede stedet. Det viste sig at være en tysker med det i kaktuskredse kendte navn, Knuth. Jeg var kommet i snak med en tysker, som jeg fortalte om mine kaktusture til San Nicolas, og han fortalte mig, at ejeren af Strandhotel Riviera også var ejer af kaktusgartneriet. Hver gang jeg nu kom forbi Riviera, gik jeg ind og spurgte efter Herr Knuth. Endelig traf jeg ham. Jeg sagde, at jeg søgte arbejde i kaktusgartneriet, og efter en længere samtale over en kop kaffe, hvor jeg blev eksamineret i kaktuskundskab, fik jeg at vide, at jeg kunne begynde straks. Jeg måtte dog forklare, at jeg ikke var klar til at begynde lige straks, men at jeg antog, at tilbuddet gjaldt fremover.

I januar 1993 var jeg igen på Gran Canaria. Mandag den 4. gik jeg som så mange gange før ad standpromenaden forbi Riviera. Der var netop informationsmøde for et hold nyankomne gæster, kunne jeg høre. Da mødet var forbi, gik jeg ind og tilmeldte mig den ugentlige kaktustur, som koster 2500 pesetas. Turen startede kl. 10 om onsdagen fra Riviera. Under køreturen blev der budt på en opkvikker, som denne gang bestod af rom med honning. Herr Knuth forklarede, hvad vi så og kom forbi på turen, som tog en times tid. På Fincaen blev vi vist rundt i drivhusene, som bestod af finmaskede net, der var spændt ud over stålwirer. Her var tusindvis af kaktus priklet ud i bede direkte på/i jorden.

Efter drivhusbesøget blev vi trakteret med brød med hvidløgssauce (moja), hvilket giver en fæl lugt de næste par dage, men det skulle jo være sundt. Hertil masser af tomatskiver, som var drysset med hvidløgssalt. Det hele blev skyllet ned med »saftvand«, men pas på, drik ikke for meget af det! Nu gik turen så ud

på kaktusmarkerne. Her stod 200.000 guldkugler som roer på en mark, næste mark var fyldt med *Ferocactus stainesii*, 20-30 cm i diameter. Så kom der at afsnit med *Astrophytum ornatum*, så en skov af *Cereus peruvianus*, hvor vi smagte på de røde frugter, der var store som æbler. Derefter gik turen op ad den skrånende bjergside, hvor der var anlagt et parklig-

nende kaktuslandskab med stenbelagte gange. Det er tanken, at denne park skal vare en turistattraktion med tilhørende cafeteria o.s.v. Parken er egentlig klar, men myndighederne er ikke helt med på den endnu.

Så var det igen tid til at få noget mad, og da der ikke manglede vin, blev stemningen hurtigt høj. Medens de andre sang og skålede, udnyttede jeg tiden til endnu en rundgang i drivhusene. Sidst på eftermiddagen gik turen så igen tilbage til Hotel Riviera.

Disse kaktusture er først og fremmest for de tyske gæster på Riviera, men der er ikke noget i vejen for, at også andre kan deltage. Man skal blot huske at tilmelde sig et par dage i forvejen.

Mit udgangspunkt på Gran Canaria har altid været Puerto Rico. Herfra er der en times spadseretur til

Cura, hvor Standhotel Riviera ligger. Man kan afkorte turen noget, hvis man i Tauro, lige efter skolen, går ned på standen og følger denne, indtil man kommer til rivieras strandpromenade. Alle busser, som kører vestpå fra Puerto Rico, kører forbi Playa del Cura. Det er tredje stoppested efter Puerto Rico.

Riviera har telefonnummer 56 18 66. I januar 1993 var der en dansk dame i receptionen, med ellers skal man måske regne med lidt sprogvanskeligheder.

Den lokale rutebil kører naturligvis også til San Nicolas. Fra holdepladsen i Puerto Rico er der afgang ca. 10.45. Sidste afgang fra San Nicolas er ca. kl. 18.

Knud Christensen

Tlf: 86 40 50 95

Alle fotos: Forfatteren

Dvärgarna från Córdoba

Trots att odlar några av de mest långsamväxande växtfamiljerna tycks våra plantor ha en förmåga att breda ut sig med förödande hastighet. Växthusen får till slut åtta raders hyllsystem, bänkarna ser ut som hängmattor under plantornas tyngd och krukor stellas ovanpå varandra i all hysteri. Vid sådana tillfällen sneglar man grymt åt de fläskiga *Ferocactus*arna och de krälände *Echinocereus*-grupperna. De sydamerikanska dvärgarna från Córdoba i Argentina ter sig då som små diamanter i samlingarna!

Gymnocalycium andreae tillhör en av de minsta arterne i släktet. Den hör hemma i Córdoba's berg i Argentina, och det var också där jag fann några små plantor under min första resa till Sydamerika (1987). Jag trodde först jag hade hittat *Gymnocalycium bruchii*, vilken den är mycket snarlik, men när den hemma i växthuset blommade med svavelgule till cremevita kronblad, förstod jag att det var en felbestämning. Blomningen är mycket riklig. Tidigt på våren fylls plantans topp av kala klotrunda knoppar som i maj/juni utvecklas till ett fyrverkeri av

sidenglänsande, gula blommor! Fem till sex blommor på varje planta är ingen ovanlighet, och då ska man betänka att plantkroppen inte är större än ett par, tre centimeter bred! Blommorna är 2-4 cm breda, och kronbladen är oftast spetsigt fransiga och talrika.

Arten förökas lätt genom de talrika skotten, eller genom frösädd. Redan efter tredje säsongen har man blommande exemplar! I skrivande stund har jag ett tjugotal små fröplantor i knopp, vissa inte större än 10 mm breda!

En klassisk och mycket populär art i samma släkte är *Gymnocalycium bruchii*. Den växer i samma provins som ovanstående, och är mycket snarlik. Den största skillnaden är blommorna, där *G. bruchii* visar upp en rosa till vitrosa blomfärg. Blomningen är enastående. Då plantan lätt bildar breda tuvor av små huvuden, kan ett välvuxet exemplar stoltsera med ett hav av rosa blommor under heta vårdagar. Även små, centimeterstora skott skjuter knopp och ett dussin blommor syns ofta på fina plantor.

Till de mer anonyma, och nyare variaterna hör *Gym-*

Gymnocalycium bruchii v. *Brigittae* P214.

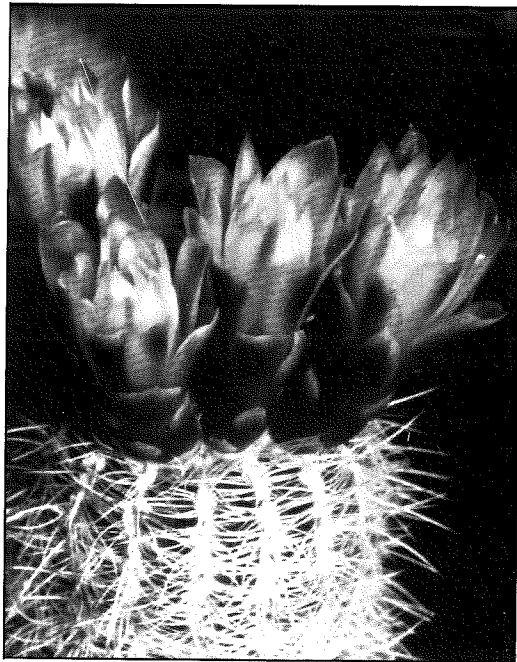
Gymnocalycium andreae MN80.

nocalycium bruchii v. brigittae. Den beskrevs av Jörg Piltz 1987 och skiljer sig från typarten genom sina mer markerade lister, glesare taggbeklädnad och mindre, mörkare växtkropp.

Raucsh beskrev 1989 en ny variant med namnet *G. bruchii v. niveum*. Den utmärker sig genom sin mycket täta taggbeklädnad som mer eller mindre helt täcker plantkroppen med vita tornar. Blommorna är ljusrosa och kommer i mängder från toppen av plantan. De sistnämnda varianterna är ännu ovanliga i samlingar men de syns nu alltmer i frö- och plantlistor.

Alle tre arterna övervintras bäst ljust och kallt, 0-10 C°. Mycket lättodlade och rekommenderas varmt till såväl amatör som »Besserwisser«!

Tekst och fotos:
Mats Nilsson.

Gymnocalycium bruchii v. niveum WR727.

NKS' Book of Records

Aase F. Ølbye, Nørregade 24, 6392 Bolderslev sender dette bidrag

Euphorbia tirucalli på specialopgave.

For at vise, hvad en sukkulent også kan bruges til sendes dette foto af *Euphorbia tirucalli*. Vi pynter den med lette ting hvert år i december, inden vi skal have juletræet ind, men desværre bliver vi nok nødt til at kassere den i år, da den er ved at nå vort loft (jeg vil naturligvis lave aflæggere af den inden. Planten stammer fra Gran Canaria, hvor jeg tog en lille gren i 1984. Den blomstrer ikke, men sætter små blade hvert år.

Ja, Aase skriver jo ikke direkte, at den flotte plante trænger til et nyt hjem, men hvis nogen savner et juletræ ...!

Det bør dog nok nævnes, at netop *E. tirucalli* - næst efter måske *E. resinifera* - er en af de mest nederdrægtigt giftige euphorbier, der haves. (Og så kan redaktøren godt røbe, at her i familien er det *E. grandicornis*, der må holde for i december måned.)

Red.

Vedrørende Blossfeldia

Efterlysningen af bidrag til en artikel om, hvordan medlemmerne dyrker deres egne *Blossfeldia* har indtil nu resulteret i 2 - to - svar! Hvis der ikke kommer flere indlæg, bliver der i hvertfald ikke stof til en ARTIKEL om disse planter, men kun til en note! Så grib nu pennen! Om ikke andet kan I da skrive om, hvorfor I ikke dyrker *Blossfeldia*, ikke sandt?

Red.

P.S. Husk lige, at vi også skal have indlæg om, hvordan *Melocactus* dyrkes! Den slags indlæg ligger det også lidt tungt med.

Efterlysning

Mogens Madsen, Rosnasvej 147, 4400 Kalundborg, tlf. 53 50 80 69 bringer følgende efterlysning:

Jeg er vild med *Trichocaulon*, vel at mærke de arter, der »ikke stikker«. Jeg har meget fine resultater med podning på diverse *ceropegia*, så er der nogen, der har eksemplarer, der ikke trives ret godt, vil jeg meget gerne prøve at redde dem ved podning. Jeg er også varm på, og køber af alle knolddannende *ceropegia*-arter, som jeg ikke har i forvejen.

- - -

Ja, og efter at undertegnede havde talt med Mogens, blev vi enige om, at der da burde bringes nogle indlæg i KAKTUS om dette emne, så når I nu kontakter Mogens, så send samtidig en tanke til redaktøren. Vi hører gerne om, hvordan dyrkningen går for sig ude blandt medlemmerne.

Red.

EXOTICA

- DETAILHANDEL & EN-GROS-HANDEL

EUROPAS STØRSTE UDVALG I BLANDEDE SUKKULENTER

Adenia, Adenium, Aloe, Anacampseros, Brachystelma, Bursera, Crassula, Cyphostemma, Dioscorea, Dorstenia, Euphorbia, Fockea, Haworthia, Ipomoea, Jatropha, Othonna, Pachypodium, Pelargonium, Pterodiscus, Sarcocaulon, Trichocaulon, løg, og meget andet.

SPØRG EFTER GRATIS LISTE.

Ernst Specks, Am Kloster 8, D-5140 Erkelenz-Golkraht, Tyskland

Tel.: 0 24 31 / 7 39 56, FAX: 0 24 31 / 44 95

Åbningstider: april-august lørdage kl. 9-14; Andre tider kun efter tel. aftale!

NKS T-SHIRTS

Foreningen har ladet fremstille T-shirts med 2 af Tommy's tegninger (hvid m. sort tryk).

Vi forlanger en grov overpris: ... **100,-** incl. porto og forsendelse

Vælg mellem 2 modeller: »næsen« ell. »til salg«.

Vælg mellem 2 størrelser: L ell. XL.

Bestilling indbetales på: Giro 3 07 98 64 . Bjarne Kjempff . Stordalvej 4, Løvel . DK-8830 Tjele

Husk at overskuddet ved salget går i NKS slunkne pengekasse.

KAKTUS SUKKULENTER & SEMPERVIVUM I mange arter

Gartner Bent Jørgensen
Vejlegårdsvej 99 - 2625 Vallensbæk
Tlf. 42 64 50 95

Planter sendes ikke!

KARLHEINZ UHLIG

Frø - Kulturplanter - Import - Eksport
Lilienstr. 5 - Postpox 1107
D-7053 KERNEN i. R.

- * Mere end 200 slægter
- * Mere end 1000 arter
- * Sjældne planter og frø
- * Verdensomspændende forsendelse
- * Besøgende - også i grupper - er velkomne
- * Vor frø- og planteliste kan fremsendes mod en international svarkupon (Post Reply Coupon)

Kære 659 medlemmer.

Selvom indbetalingsfristen er sat til 1. maj ville det være rart, om flere ville indbetale snarest muligt.

For at undgå tvivl om kontingentets størrelse, vil jeg lige nævne, at almindelige medlemmer skal betale 150 danske kroner, og offentlige biblioteker kan nøjes med 75 danske kroner.

Finn Larsen.

MÅ IKKE BØJES!

Sælges på grund af flytning KAKTUS OG AGAVER

i forskellige størrelser

HARRY JEBJERG

Senterparken

Østergade 18, 5. sal

2635 Ishøj . Tlf. 42 73 39 10

INDKØBSCENTRALEN

Nordisk Kaktus Selskabs indkøbscentral skaffer potter, gødning og andre ting, vi har brug for i vor hobby. Salg af N.K.S.-emblemer og N.K.S.-kuverter foregår også gennem indkøbscentralen. Henvendelse til:

Gunnar Ravn

Fredskovvej 130

DK-5270 Odense N

Tlf. 65 97 85 97

HAR DE PRØVET

AT DYRKE ORCHIDEER?

Er De interesseret?

Få et gratis prøvenr. af vort medlemsblad »Orchideen«, der kommer 10 gange årligt.

Kontingent kr. 225

DANSKE ORCHIDE KLUB

Porsevænget 34

2800 Lyngby

Indholdsfortegnelse Kaktus nr. 2, 1993

På kaktusjagt	
i det sydlige Brasilien II - Norbert Gerloff	27
KNOLD & TOT - Knold og Tot	31
Tephrocactus weberi	
(Spegazzini) Backeberg - Michael Kissling	37
Tanker om arter og hybrider - Mogens Madsen	38
Det bliver vinter igen - Kaj Christiansen	39
Kvartalsportræt - Hans Keil	40
Fra Kassereren - Finn Larsen	40
Kaktustur til Gran Canaria - Knud Christensen	41
Dvärgarna från Córdoba - Mats Nilsson	44
NKS' Book of Records - Bidrag	46
Efterlysning	46

Tidligere årgange af »KAKTUS«

Nedennævnte årgange af KAKTUS kan købes ved henvendelse til

THORKILD ALNOR NIELSEN

Langenæs Allé 26, 2.tv., DK-8000 Århus C

Betaling: Check eller på giro nr. 2 940 744

Årgang 5-8: 5 kr. pr. nr. Årgang 9-26: 10 kr. pr. nr. + porto.

Følgende nr. er udsolgt:

Årgang 8, 9, 13 og 14 ALLE UDSOLGT

5. årg. nr. 2, årg. 12 nr. 2 og 3, 16. årg. nr. 1